

אבן הזאב

בוואריה

היה היה פעם רועה צאן שיצא מדי יום למרעה בעמק שבין הרי פיכטל. למזלו הרע כל יום נעלם לו טלה אחד והוא יכול היה לחפש יום שלם אך לא הצליח למצוא עקבות שלו. לכן התחיל לשמור בעצמו במרעה ויום אחד ראה זאב גדול שמזדחל מבין השיחים, תופס טלה וחוזר איתו לחורשה. הרועה תפס מוט עץ גדול ורץ אחרי השודד, אך זה הצליח לברוח עם טרפו. הרועה הזמין צייד מכר והם ביחד עמדו לשמור. כשרק הזאב הופיע, הצייד ירה בו, אך למרות שהצייד צלף היטב, הזאב ברח שוב עם טלה, ובמקומו מצאו אחר כך כדורים שנראו כאילו פגעו באבן. הצייד שהיה בעל ניסיון רב, חשד על כישוף כלשהו ולמחרת טען את הרובה בכדורים עשויים מעץ סמבוק, שאמורים היו להתגבר

על כשפים.

ואמנם כך היה. כשהזאב יצא שוב והצייד ירה, החיה נתנה יללה בקול רם וברחה בלי קורבן. למחרת פגש הרועה את אחד השכנות שלו, זקנה אחת שאיתה היה לו כבר ריב זה זמן רב. הוא ראה שהאישה צולעת על רגל אחת, אך כששאל אותה על כך, זו מלמלה רק דבר מה והמשיכה מהר בדרכה הלאה. זה עורר חשד אצל הרועה והוא הכריז על הזקנה כמכשפה. בכפר חשדו כבר זמן רב על כך, והיו רבים שסיפרו כי ראו אותה מהלכת ברחבות יער בהן מרוקדות מכשפות. הכפריים תפסו את הזקנה, חקרו אותה, אך למרות מכות במקל טבול במים קדושים היא לא הודתה בכלום. בכל זאת סגרו אותה בכלא. אלא שלמחרת היא נעלמה. ימים אחדים אחר כך הופיע הזאב שוב. אלא שהפעם, במקום לתפוס טלה, קפץ ישר על הרועה. זה נאבק איתו באומץ רב, אך לאט כוחותיו אזלו וכמעט ונכנע למפלצת.

למזלו הזדמן שם הצייד, אך זה זכר
שהכדורים שלו לא יעילים ולכן רץ ודקר את
הזאב בכידון שטבל אותו פעם במים קדושים.
רק חדר הלהב דרך עור הזאב והדם הראשון
הופיע, הזאב הפך לאותה האישה הזקנה,
ששכבה מתה לרגלי שני הבחורים.
הכפריים קברו אותה עמוק באדמה ומעל
קברה שמו מצבה עם צלב גדול. עד היום
המקום נקרא "אבן הזאב"